

slag, der tager Sigte paa Lovens Ikrafttræden. Den Frist, indenfor hvilken Andragende om Dispensationer — de Dispensationer, til hvilke der ved Lovens § 6 aabnes Adgang — skal være indgivet, er foreslaaet forkortet fra 2 Maaneder til 1 Maaned, og derefter er der foreslaaet at give en Maaned til det Udvalg, som skal bedømme Andragenderne, til Arbejdsraadet og til Ministeriet, til at træffe Afgørelse, det vil altsaa sige en samlet Frist af 2 Maaneder; og i Stedet for dette Begreb: hvornaar „Loven er traadt i Kraft“, har man foreslaaet at sætte ind som den Dag, fra hvilken Fristen løber, „Dagen for Lovens Bekendtgørelse i Lovtidende“. Det er sket af praktiske Grunde og ikke af nogen anden Grund. Dette er blevet bestemt hævdet fra de Sider i Udvalget, som har foreslaaet det, og de andre Sider i Udvalget tror fuldstændig derpaa. Efter den overmaade fordragelige Tone, som har hersket i dette Udvalg, er det ikke mere end rimeligt og retfærdigt, at jeg som Ordfører siger, at vi fuldt ud tror paa, at dette kun er sket af praktiske Grunde, og at det ikke paa nogen Maade har til Hensigt at udskyde Foranstaltningens Gennemførelse. Men det vil altsaa bevirke, at Lovens Ikrafttræden, der var sat til 1. April — hvilket betød, at saa begyndte først derefter alle de Forhandlinger om Dispensationer i Arbejdsraadet og i Udvalget og i Ministeriet, saaledes at det i Virkeligheden kun var en Skueret —, bliver for saa vidt skudt ud, som den bliver fastsat til Tomaanedersdagen efter Bekendtgørelsen i Lovtidenden; det er end ikke sikkert, at der efter disse Ændringer vil gaa en eneste Dag længere, inden det hele er i Gang. Det kan saamænd være, det ogsaa kommer tidligere i Gang paa denne Maade derved, at Fristen for Indgivelse af Andragender er forkortet til en Maaned, men i alt Fald har Hensigten været det rent praktiske at have en bestemt Dag, fra hvilken det hele løber: for det første Pligten til at indgive Andragende om Dispensation og derefter de forskellige Instansers Undersøgelse af Andragernes Berettigelse.

Tilbage staar saa kun Ændringsforslagene, som tager Sigte paa den indbyrdes Konkurrence, og hvad Udvalget udover Ændringsforslagene bemærker desangaaende. De Ændringsforslag, der her er Tale om, er for det første Ændringsforslag Nr. 10. Det er det grundlæggende Ændringsforslag, hvorved Indenrigsministeren faar en Bemyndigelse til selvstæn-

dig at skønne over, hvorvidt særlige Forhold taler for, at Dispensation gives. Efter Lovforslaget var der kun Ret for Ministeren til efter nærmere Undersøgelse og nærmere Indstilling at give Dispensation under et ganske bestemt Forhold, nemlig naar det paa Grund af de ekstraordinære Bolig- og Byggeforhold var umuligt for Virksomhederne at foretage de nødvendige Udvidelser. Det har man altsaa nu foreslaaet at udvide derhen, at ogsaa andre særlige Grunde giver Ministeren en saadan Ret, der desuden vil give sig Udslag i, at Ministeren ikke behøver som Grundlag for sine Dispensationer nødvendigvis at have en anbefaling enten fra Arbejdsraadet eller det nedsatte Fællesudvalg eller fra dem begge. Han faar et friere Skøn, Ret til friere at tage Hensyn til de særlige Omstændigheder. Blandt disse særlige Omstændigheder har Udvalget haft Øje for og har omhyggelig drøftet Spørgsmaalet om den indbyrdes Konkurrence. Det forholder sig nemlig saaledes, at selve det: at faa en Dispensation til i en Overgangstid at arbejde udenfor den fastsatte Tid kan være — det behøver ikke at være det — et Forspring i Konkurrencen ikke alene overfor Virksomheder, der er sidestillede med Hensyn til Størrelsen, og nærliggende Virksomheder rent lokalt, men overhovedet overfor Bagerivirksomheder, og dette Forspring er der ingen Anledning til at give Virksomheder i Konkurrencen. Paa to Maader har Udvalget foruden ved at udvide Ministerens Dispensionsret søgt at modvirke dette, for det første derved, at man ved Ændringsforslag Nr. 6 bestemmer, at Andragender om Dispensation under Hensyn til Konkurrence skal kunne forelægges for Fællesudvalget. I denne Henseende har der fra en Side i Udvalget været videregaaende Ønsker; et allerede forrige Gang, Loven var til Behandling, opstaaet Ønske om, at Loven overhovedet ikke skulde træde i Kraft indenfor et bestemt Tidsrum — 5 Aar — i en Kommune, hvor en enkelt Virksomhed havde faaet Dispensation, har Udvalget drøftet paa ny, og man er enedes om, at i det Omfang kunde vi ikke tiltræde Bestemmelsen. Paa den anden Side erkender vi, at der er Grund til, hvor Lovforslaget ikke aabnede Mulighed for at forelægge Ministeren Spørgsmaalet om, hvorvidt de Virksomheder, der her er Tale om, kan trænge til Dispensation eller ej, da først at udvide Ministerens Competence og dernæst at lade det gaa den normale Vej